

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 19/08-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. mája 2008 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho v konaní o sťažnosti Ing. M. Z., B., zastúpeného advokátkou JUDr. K. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II vo veci vedenej pod sp. zn. 18C/163/2001, za účasti Okresného súdu Bratislava II, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. M. Z. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II vo veci vedenej pod sp. zn. 18C/163/2001 p o r u š e n é b o l i .

2. Ing. M. Z. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 80 000 Sk (slovom osemdesiat'tisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Bratislava II povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Bratislava II je povinný uhradiť Ing. M. Z. trovy právneho zastúpenia v sume 6 296 Sk (slovom šesťtisícdeväťdesiatšesť slovenských korún) na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. K. K., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti s'ťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. decembra 2007 doručená s'ťažnosť Ing. M. Z., B. (ďalej len „s'ťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. K. K., B., v ktorej namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 18C/163/2001.

Z obsahu s'ťažnosti vyplýva, že s'ťažovateľ podal 19. apríla 2001 okresnému súdu žalobu o určenie neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru proti odporcovi -Úradu civilnej ochrany Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „odporca“). Prvé pojednávanie nariadené na 29. október 2001 sa neuskutočnilo z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne.

Pojednávanie 11. februára 2002 bolo po výpovediach zúčastnených strán odročené na neurčito s tým, že účastníci konania boli vyzvaní, aby predložili svoje návrhy na vykonanie ďalšieho dokazovania. Odporca navrhol vypočuť dvoch svedkov, ktorí však neboli predvolaní na pojednávanie 7. októbra 2002. Na pojednávaní 20. januára 2003 bol vypočutý iba jeden zo svedkov, pričom zákonná sudkyňa oznámila, že „... na Okresnom súde Bratislava II končí a pojednávanie odročuje na neurčito“.

Sťažovateľ podal okresnému súdu 13. februára 2003 sťažnosť na prieťahy v konaní, ktorá bola podľa vyjadrenia predsedu okresného súdu zo 7. apríla 2003 vyhodnotená ako nedôvodná s tým, že vec bude pridelená novému zákonnému sudcovi. Sťažovateľ uvádza, že po období takmer tri roky trvajúcej nečinnosti okresného súdu v danej veci bolo ďalšie pojednávanie nariadené na 11. december 2006, na ktorom sa súd „... pokúsil o zmier bezúspešne“.

Na pojednávaní 26. februára 2007 okresný súd vykonal ďalšie dokazovanie a pojednávanie bolo odročené na neurčito. Sťažovateľ sa následne stanoviskami z 26. marca 2007 a 13. júla 2007 vyjadril k predmetu konania. Termín ďalšieho pojednávania bol nariadený na 16. január 2008. Predmetné konanie nebolo ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu právoplatne skončené, čo podľa názoru sťažovateľa s prihliadnutím na jeho dĺžku (takmer 6 rokov od podania návrhu) zasahuje samotnú podstatu a účel práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ zastáva názor, že postupom okresného súdu v namietanom konaní došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto navrhuje, aby vo veci jeho sťažnosti ústavný súd vydal nasledovný nález:

„1. Základné právo Ing. M. Z. upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj právo na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu

Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 18C/163/2001 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava II prikazuje, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov.

3. Ing. M. Z. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 500 000 Sk (slovom päťstotisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava II povinný vyplatiť Ing. M. Z. do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Ing. M. Z. priznáva trovy právneho zastúpenia v sume 6 296,- Sk (slovom šesťtisíc dvestodeväťdesiatšesť slovenských korún), ktoré je Okresný súd povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. K. K., Advokátska kancelária B. do 15 dní od tohto rozhodnutia...“

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 19/08-10 zo 17. januára 2008 ju prijal na ďalšie konanie. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľa a predsedníčku okresného súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedníčku okresného súdu ústavný súd zároveň vyzval, aby sa vyjadrila k sťažnosti. Právna zástupkyňa sťažovateľa a predsedníčka okresného súdu ústavnému súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Vzhľadom na oznámenia právnej zástupkyne sťažovateľa a predsedníčky okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predsedníčka okresného súdu vo vyjadrení č. Spr. 2015/2008 z 22. februára 2008, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 28. februára 2008, uviedla:

„Dňa 25. 01. 2008 bola doručená Vaša výzva na vyjadrenie sa k sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom

tunajšieho súdu.

Po oboznámení sa s jej obsahom, ako aj obsahom predmetného spisu navrhujem, aby ústavný súd rozhodol, že právo sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý proces v konaní porušené nebolo a nepriznal sťažovateľovi ním žiadané finančné zadosťučinenie.

V prejednávanej veci nejde o právne zložitú vec, súd od decembra 2006 koná vo veci plynule, sťažovateľ podal sťažnosť na ústavný súd v decembri 2007, v čase keď sa dalo predpokladať, že vzhľadom na vykonané dokazovanie bude vo veci vyhlásený rozsudok. Vo veci bolo rozhodnuté rozsudkom 23. 01. 2008.“

Právna zástupkyňa sťažovateľa v stanovisku zo 6. marca 2008, ktorým reagovala na vyjadrenie predsedníčky okresného súdu z 22. februára 2008, uviedla:

„Je pravda, že vo veci bolo rozhodnuté rozsudkom tak ako je uvedené vo vyjadrení. Sťažovateľ však doteraz ku dňu podania tohto vyjadrenia, nemá písomné vyhotovenie rozsudku a teda vec nie je právoplatne skončená.

Sťažovateľ odkladal podanie sťažnosti na ústavný súd, nakoľko pre neho bolo prvoradá aby okresný súd v čo najkratšom čase rozhodol. Bol presvedčený, že keďže ide o pracovnú vec, ktorá má byť vybavovaná v osobitnej rýchlosti, súd rozhodne v primeranej dobe...

Sťažovateľ v podanej sťažnosti doložil, že Okresný súd Bratislava II konanie neúmerne predlžoval, keď medzi pojednávaním 20. 1. 2003 bolo ďalšie pojednávanie až 11. 12. 2006, takmer tri roky okresný súd nevytýčil vo veci žiadne pojednávanie, neurobil žiadne procesné úkony a vo veci nekonal, čím porušil základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky...

Vzhľadom na predmet konania, keď bola namietaná neplatnosť okamžitého zrušenia pracovného pomeru, doba tohto konania zasahuje samotnú podstatu a účel práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, keď súd reálne neposkytol sťažovateľovi súdnu ochranu v rozumnom čase a reálnym okolnostiam prejednávanej veci.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa ktorého každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu zmyslom a účelom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu o veci konať a rozhodnúť (I. ÚS 62/97, II. ÚS 26/96). K porušeniu základného práva na súdnu ochranu by došlo vtedy, pokiaľ by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej osoby alebo právnickej osoby (I. ÚS 35/98).

Citovaný čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym ústavným východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy normujúcich rámec, v ktorom je možné domáhať sa jeho rešpektovania (I. ÚS 22/03).

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal aj vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ktoré sú obsahovo totožné.

Sťažovateľ zároveň namietal aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 20/02, IV. ÚS 41/07).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietáhom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho

význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitost' veci, ktoré ústavný súd uplatňuje pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, predmetom konania vedeného okresným súdom je rozhodovanie o návrhu sťažovateľa na určenie neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru. Ústavný súd z predloženého spisu nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by poukazovali na skutkovú náročnosť tejto veci. Po právnej stránke ide o vec, ktorá patrí k štandardnej agende všeobecných súdov a nevykazuje známky zložitosti.

Správanie účastníka konania je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd pri preskúmaní predloženého spisu nezistil žiadnu okolnosť, ktorou by sťažovateľ prispel k zbytočným priet'ahom v konaní.

Tretím hodnotiacim kritériom, uplatnením ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu. Ústavný súd zároveň pri posudzovaní veci prihliadal aj na § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Z predloženého spisu okresného súdu vedeného pod sp. zn. 18C/163/2001 ústavný súd zistil, že okresnému súdu bol 20. apríla 2001 doručený návrh sťažovateľa na vyslovenie neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru s prílohami. Okresný súd vydal 24. apríla 2001 pokyn na doručenie žaloby sťažovateľa odporcovi na vyjadrenie v určenej lehote a po doručení vyjadrenia odporcu (27. júla 2001) nariadil 1. augusta 2001 termín pojednávania na 29. október 2001.

Pojednávanie 29. októbra 2001 bolo odročené z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne na neurčito. Okresný súd nariadil 9. novembra 2001 termín pojednávania na 11. február 2002. Na pojednávaní 11. februára 2002 okresný súd vykonal dokazovanie a pojednávanie bolo uznesením odročené na neurčito s tým, že účastníci konania predložia v určenej lehote návrhy na vykonanie ďalších dôkazov. Vyjadrenia účastníkov konania boli okresnému súdu doručené 22. a 25. februára 2002.

Okresný súd nariadil 14. júna 2002 termín pojednávania na 7. október 2002. Na pojednávaní 7. októbra 2002 okresný súd vykonal ďalšie dokazovanie vo veci a pojednávanie bolo uznesením odročené na 20. január 2003 za účelom predvolania ďalších svedkov. Na pojednávaní 20. januára 2003 vykonal okresný súd ďalšie dokazovanie vo veci výsluchom svedkov a pojednávanie bolo uznesením odročené na neurčito za účelom vykonania ďalšieho dokazovania. Následne bol okresný súd nečinný až do 20. októbra 2006, kedy nariadil termín pojednávania na 11. december 2006.

Na pojednávaní 11. decembra 2006 sa okresný súd neúspešne pokúsil o zmier, účastníci predniesli stanoviská k predmetu konania a pojednávanie bolo uznesením odročené na 26. február 2007 s tým, že účastníci konania predložia súdu v určenej lehote požadované listinné dôkazy a súd predvolá ďalších svedkov. Na pojednávaní 26. februára 2007 okresný súd vykonal ďalšie dokazovanie vo veci a pojednávanie bolo uznesením odročené na neurčito z dôvodu zváženia ďalšieho procesného postupu v danej veci.

V ďalšom období sa činnosť okresného súdu sústredila na vzájomné doručovanie vyjadrení a stanovísk účastníkov konania k predmetu konania, pričom 6. novembra 2007 nariadil okresný súd termín pojednávania na 16. január 2008. Na pojednávaní 16. januára 2008 účastníci konania predniesli záverečné stanoviská k predmetu konania a pojednávanie bolo uznesením odročené na 23. január 2008 za účelom vyhlásenia rozsudku. Na pojednávaní 23. januára 2008 okresný súd rozsudkom č. k. 18C/163/2001-273 určil, že okamžité zrušenie pracovného pomeru zo strany odporcu je neplatné, a nepriznal sťažovateľovi náhradu trov konania. Zákonný sudca následne požiadal predsedníčku

okresného súdu o predĺženie lehoty na písomné vypracovanie rozsudku z dôvodu pracovnej zaneprázdnenosti a zdravotných problémov. Lehota na písomné vypracovanie rozsudku bola predĺžená do 25. marca 2008. Okresný súd vydal 10. apríla 2008 pokyn na doručenie predmetného rozsudku účastníkom konania a predmetný spis bol 28. apríla 2008 predložený ústavnému súdu.

Vzhľadom na zistené obdobia nečinnosti okresného súdu ústavný súd dospel k záveru, že v konaní okresného súdu vedeného pod sp. zn. 18C/163/2001 došlo jeho postupom k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ namietal aj porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd však s prihliadnutím na svoju ustálenú judikatúru (III. ÚS 49/04, IV. ÚS 159/07) zastáva názor, že dĺžka zisteného obdobia nečinnosti okresného súdu v danom prípade neumožňuje vysloviť aj porušenie tohto základného práva, a preto v tejto časti sťažnosti sťažovateľa nevyhovel.

Aj napriek záveru ústavného súdu, že došlo k porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd neprikázal okresnému súdu, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 18C/163/2001 konal bez zbytočných prieťahov vzhľadom na skutočnosť, že okresný súd na pojednávaní 23. januára 2008 rozhodol v danej veci rozsudkom. Za týchto okolností v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti už nemohol okresný súd porušovať sťažovateľom označené práva.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Keďže ústavný súd rozhodol o tom, že bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zaoberal sa aj žiadosťou sťažovateľa o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Sťažovateľ žiadal, aby mu bolo priznané finančné zadosťučinenie v sume 500 000 Sk poukazujúc najmä na dlhotrvajúcu právnu neistotu, dôležitosť predmetu konania a nečinnosť okresného súdu.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Zohľadňujúc predovšetkým charakter neefektívnej činnosti okresného súdu, ktorá viedla k zbytočným priesťahom v konaní, správanie sťažovateľa ako účastníka konania a povahu prejednávanej veci, ktorá je predmetom posudzovaného konania, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia pre sťažovateľa v sume 80 000 Sk primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (§ 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou JUDr. K. K. Ústavný súd úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a spísanie sťažnosti a jej podanie) vykonané v roku 2007 v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to v sume 2 970 Sk (za jeden úkon právnej služby) a 2-krát 178 Sk režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky). Úhrada bola priznaná v celkovej sume 6 296 Sk. Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. mája 2008